

Deze nieuwe wereld weegt een yattogram.

Maar alles is op monsterformaat: plet-me-niet petieterig of uit-focus-vervagend kolossaal. Er zijn bladeren die zo groot zijn als steden, en er zijn vogels die nestelen in kokkelschelpen. In het witte zand staan langtenige klauwafdrukken diep als nachtmerries, en er zijn getijdenpoeltjes in handholten waarin onzichtbare vissen zwemmen.

Bomen als wolkenkrabbers, en even dichtbewoond. Gras zo hoog als heggen, noten met de omvang van pompoenen. Sardines die je alleen met twee man binnen kunt halen. Eieren, met lichtblauwe schaal, stuk voor stuk zo zwaar als een brekend universum.

En, daaronder, paddenstoelen zacht en klein als een muisenoor. Een barst als een snee, en binnenin een miljoen miljoen microben die zich afvragen wat ze nu moeten doen. Sporen die wachten op de wind en nooit achteromkijken.

Mos dat zich concentreert op groen-zijn.

Een man dringt zich naar voren met een microfoon – ‘En is er zuurstof?’ Ja, dat is er. ‘En zoet water?’ In overvloed. ‘En geen vervuiling?’ Niks. Zijn er mineralen? Is er goud? Hoe is het weer? Regent het vaak? Heeft iemand de vis geprobeerd? Zijn er mensen? Nee, er zijn geen mensen. Enigerlei vorm van intelligent leven?

Hangt ervan af wat je onder intelligent verstaat. Er is daar wel iets, ja, en het is heel groot en heel goed in wat het doet.

Er verschijnt een afbeelding van een geschubd monster met plaatstalen kaken op het scherm. Het publiek gilt en valt in katzwijn. Nee! Ja! Nee! Ja!

De efficiëntste moordmachine die ooit is uitgevonden vóór het buskruit. Niet slecht voor een ding met een lijf zo groot als een stadion en een brein zo groot als een jampot.

Ik ben hier vandaag om vragen te beantwoorden: ‘Die dame in het roze –’

‘Zijn die monsters die we hier zien vegetariër?’

‘Mevrouw, zou u vegetariër zijn als u zulke tanden had?’

Dat is het verkeerde antwoord. Ik ben hier om gerust te stellen. Er stapt een wetenschapper naar voren. Dat is beter. Wetenschappers stellen automatisch gerust.

Dit is een heel opwindende en heel geruststellende dag.

We zijn vandaag hier om getuige te zijn van de kans van ons leven. De kans van vele levens. De beste kans die we gekregen hebben sinds het leven begon. Onze planeet raakt op en we hebben een nieuwe gevonden. Tussen al die heldere stenen waarmee de hemel bezet is, hebben we net zolang gezocht tot we die ene gevonden hadden die we ons thuis zullen noemen. We verkassen, dat is alles. Dat moet iedereen een keer doen, vroeg of laat, het is heel normaal.

Mijn naam is Billie Crusoe.

‘Neem me niet kwalijk, is uw naam Billie Crusoe?’

‘Ja, dat ben ik.’

‘Van Bureau Verbetering?’

‘Ja, Elke Dag een Nieuwe Dag.’ (Zoals wij zeggen bij Verbet-
tering.)

‘Kunt u de kijkers vertellen hoe de nieuwe planeet hun le-
ven zal beïnvloeden?’

‘Ja, dat kan ik wel. De nieuwe planeet biedt ons de gelegen-
heid dingen anders te doen. We hebben hier op Orbus een hele-
boel schitterende successen gehad – nou ja, we zijn toch het
succesverhaal van het heelal? Ik bedoel: er is geen enkele ande-
re planeet met menselijk leven.’

De vragensteller knikt en glimlacht verwoed.

‘Maar we hebben een paar keer de plank misgeslagen. Een
paar fouten gemaakt. We hebben beperkte natuurlijke hulpbron-
nen tot onze beschikking, en een groeiende bevolking die het er
allerminst over eens is hoe onze wereld als geheel die resterende
hulpbronnen zou moeten verdelen. Een conflict ligt voor de
hand. Een nieuwe planeet betekent dat we onszelf kunnen gaan
herverdelen. Dat betekent een betere kwaliteit van leven voor ie-
dereen – degenen die weggaan en degenen die blijven.’

‘Een win-winsituatie, dus?’

‘Inderdaad, het is gewoon altijd prijs.’

Door de gouden bogen die de stadspoorten zijn, arriveert de
president van het Centraal Gezag. De bogen staan daar als en-
gelen, hun vleugels naar achteren gevouwen tegen de mindere
lichten van de skyline.

De laserpoorten, die er zo solide uitzien, verschijnen en
verdwijnen, net als de muur die de stad omringt, een zichtbaar
en onzichtbaar teken van vooruitgang en macht.

Kijk in het licht – die flauwe flikkering is hun lange energie.
Ze zijn de aura van de stad: zinnebeeld en waarschuwing, zijn
aureool en schild.

De presidentiële stoet heeft de Kring bereikt. Vlaggen, lopers, bloemen, pluimstrijkers, huurmoordenaars, persmensen, tv-presentatoren, hulptroepen, ondersteuning, dokters, techneuten, crew, apparatuur, licht, geluid, real time, archief, vox-pop, popcorn, poetsbeurt, make-up, poederbeurt, klaar, groen – DRAAIEN.

De president houdt een toespraak. Het Centraal Gezag heeft de ruimtemissie honderden jaren gefinancierd, en het spreekt vanzelf dat wat we ontdekken van ons is. Hij vergelijkt ons met de mannen die Oost-Indië hebben gevonden, de beide Amerika's, de noordpoolcirkel; hij wordt emotioneel, hij zoekt naar een regel poëzie. Daar is hij dan, heel even, in een handschrift dat niemand kan lezen, schuin aflopend onder de beelden van de Blauwe Planeet – *Zij is alle Staten, alle Vorsten ik...*

De president houdt een toespraak.

Uniek moment voor de mensheid... ongekende kans... oorlog afgewend... top gepland tussen het Centraal Gezag, het Oostelijk Kalifaat en onze vrienden in het SinoMosko-pact. Vreedzaam compromis beloofd. Nieuwe planeten voor oude. Morgenochtend volop foto's en informatie in alle tweeëntwintig geo-steden van het Centraal Gezag. Nieuwe kolonisationsmissie in gereedheid gebracht. Monsters worden humaan vernietigd, afgezien misschien van de wetenschappelijke vangst van een of twee voorbeelden voor het Zooeum.

De ruimtevaarders zelf komen de Kring binnen, in glimmende titanium drukpakken, een bovenmaatse helm onder hun arm. Dit zijn mannen betoverend als kometen, die roem als een staart van vuur achter zich aan slepen.

Er is een robot bij hen – nou ja, een Robo *sapiens*, onge-

looflijk sexy, met die spijtige blik die ze allemaal hebben voordat ze ontmanteld worden. Dat is beleid; alle informatiegevoelige robots worden na een missie ontmanteld, zodat hun data niet in handen van vijandige krachten kunnen vallen. Ze is het hele heelal door geweest, en nu gaat ze naar de recyclingafdeling. Het mooie van robots, zelfs van deze *Robo sapiens*, is dat niemand medelijden met ze heeft. Het zijn maar machines.

Daar staat ze, terwijl de redders in hun zilveren pakken de president de hand schudden. Ze gaat ons alles over de chemische en minerale samenstelling van de nieuwe planeet vertellen, de atmosferische gegevens, de mogelijke geschiedenis en potentiële evolutie. Daarna, wanneer het openbare gedeelte is afgehandeld, gaat ze naar achteren, draagt al haar data over en zet haar energiecellen open tot haar laatste robotzucht.

Het Einde.

Het is een soort zelfmoord, een soort doodbloeden, maar ze tonen geen emotie omdat emoties geen deel uitmaken van hun programmering.

Verbazend om er zo overtuigend uit te zien en niets anders te zijn dan siliconen en een printplaat.

Ze kijkt even naar de Ondersteuningspost en vangt mijn blik. Ik moet onwillekeurig blozen. Ik denk dat ze mijn gedachten heeft gelezen. Dat kunnen ze.

Dit is een geweldige dag voor de wetenschap. De laatste honderd jaar zijn een hel geweest. De doemdenkers en de milieubeschermers bleven ons maar inpeperen dat we zo goed als dood waren, en hocus pocus pas, daar vinden we niet alleen een nieuwe planeet, maar ze is ook nog eens perfect voor nieuw leven. Dit keer zullen we voorzichtiger zijn. Dit keer

zullen we van onze fouten leren. De nieuwe planeet zal plaats bieden aan de eerste hoogontwikkelde beschaving van het heelal. Het zal een democratie zijn – want wat we in het openbaar ook zeggen, we laten het Oostelijk Kalifaat er nog geen yattomijl bij in de buurt komen. We schieten ze neer voordat ze landen. Nee, we schieten ze niet neer, want de president van het Centraal Gezag heeft net een programma van Geen Oorlog aangekondigd voor de nieuwe wereld. We schieten het Oostelijk Kalifaat niet neer, we zullen ze krachtig weren.

Zoals er nu achter gesloten deuren wordt gedacht, laten we deze aftandse, rottende planeet over aan het Kalifaat en het SinoMosko-pact, en die mogen elkaar tot moes bombarderen terwijl de vredelievende lieden van het Centraal Gezag de beschaving naar de nieuwe wereld verschepen.

De nieuwe wereld – El Dorado, Atlantis, de Goudkust, Newfoundland, Plymouth Rock, Rapanauï, Utopia, de Blauwe Planeet. Bij toeval gevonden, bespied door een spiegel in een duistere rede, dronken verhalen vastgebonden aan een vat rum, schipbreuk, een Bijbels Kompas, een reusachtige vis heeft ons erheen gevoerd, een storm heeft ons naar dit eiland geslingerd. In de wildernis van de ruimte vonden we...

Mijn naam is Billie Crusoe. Daar heb je mijn baas, Manfred. Hij is het soort man dat ervoor in de wieg gelegd is om hoger en hoger te komen: een menselijke lift.

‘Billie, heb je de downloads gehoord?’

‘Ja, alles is er – tekeningen, diagrammen, en een stapsgewijze uitleg hoe de Blauwe Planeet ons leven zal veranderen.’

‘We moeten dit positief presenteren.’

‘Het is toch ook positief? Wou je zeggen dat er presentatie-

problemen zijn terwijl iedereen sterft van nieuwsgierigheid?’

‘Wil je niet het woord “sterft” gebruiken?’

‘Maar Orbus sterft toch ook?’

‘Orbus sterft niet. Orbus ontwikkelt zich op een manier die zich niet laat verenigen met menselijk leven.’

‘Oké, dus het is de schuld van de planeet. Wij hebben niets gedaan, zeker? We hebben haar alleen maar totaal verneukt en een schop gegeven toen ze niet meer opstond.’

‘Ik weet hoe je je voelt. Ik zeg niet dat je helemaal verkeerd zit met je analyse, maar zo kunnen we de situatie niet presenteren. De president heeft vanmorgen via een memo laten weten dat Bureau Verbetering en Bureau Media hier samen aan moeten werken. We willen geen domme vragen – geen moeilijkheden. Het laatste waar het Centraal Gezag nu behoefte aan heeft is dat het bij onszelf onrustig wordt. We krijgen het al moeilijk genoeg met het Kalifaat en het Pact.’

‘Omdat jullie niet van plan zijn de Gelovigen of het Collectief een lift te geven?’

‘Hebben zij ooit iets voor ons gedaan dan? Het Centraal Gezag probeert op een verantwoordelijke manier te leven op een overvolle planeet, en die gasten zoeken nog steeds de hemel af naar God en zuigen de laatste druppels olie uit de grond. Ze kunnen de pest krijgen.’

Manfred keek naar mijn notitieboekje. Hij fronste zijn oudere-man-bedachtzaam-type-sexy frons. ‘Billie, als je niet zo excentriek was, zou je beter bij ons passen. Waarom schrijf je nou in een notitieboekje? Niemand leest of schrijft nog – dat hoeft niet meer. Waarom kun je niet net zoals iedereen een SpraakBlok gebruiken?’

‘Notitieboekje. Potlood. Die hebben een ouderwetse charme – ik hou daarvan.’

‘En ik hou van het heden zoals het is. Woon je nog steeds in dat biokoepelgeval?’

‘De boerderij, bedoel je? Natuurlijk. Als ik hem lonend had kunnen maken, zou ik nu niet voor jou werken. Maar een wereld die zijn vlees in het lab kloont en zijn gewassen ondergronds fabriceert, vindt natuurlijk voedsel smerig en verziekt.’

‘Dat is het ook.’

‘Ja. En varkens zijn vliegtuigen. Dus wordt de boerderij aan het Levend Museum verhuurd en ben ik jouw slaafje.’

‘Je ziet niet zo vaak dat wetenschappers bij Verbetering komen werken... Het is niet bepaald een carrièrestap.’

Ik had het gevoel dat hier nog iets anders speelde – zo’n ijsgesprek waarbij over het lijk in het meer heen wordt geschaatst. ‘Is er iets mis met mijn werk?’

Manfred haalde zijn schouders op. ‘Zoals ik al zei, een hoogvlieger van Bureau Wetenschappen hoeft geen baan bij Verbetering te nemen.’

‘Jij werkt ook voor Verbetering.’

Hij begon ongeduldig te worden. ‘Billie, binnen twee jaar run ik hier de hele tent. Ik heb het plaatje in mijn hoofd. Ik heb een Promotieplan. Ik ben op weg naar de bovenste verdieping.’ (Ja, daar gaat-ie, de Penthouseman.) ‘Jij bent nergens naar op weg. Je had binnen een halfjaar naar Management kunnen promoveren, maar je bent nog steeds op de grond bezig, mensen thuis bezoeken.’

‘Zo ben ik, een kruising tussen een Wijkverpleegster en een Verzekeringscolporteur.’

‘Wat is een Wijkverpleegster?’

‘Laat maar zitten. Geschiedenis is een hobby van me. Het is

niet verboden, net zomin als de boerderij verboden is, net zomin als een simpel leven willen verboden is. Geen plaatje, geen Promotieplan. Oké?’

‘Oké. Oké.’

Hij hief zijn handen op. Hij maakte aanstalten om weg te gaan. ‘O, je moet je Solo weghalen. Je hebt net een bon gekregen van Vereffening.’

‘Maar ik heb een vergunning!’

‘Ga maar naar Vereffening.’

‘Manfred, dit is nu al een jaar aan de gang – ik maak het in orde, en zij beginnen weer. Ik ben niet paranoïde, maar als iemand het op me voorzien heeft, wil ik het wel graag weten.’

‘Niemand heeft het op je voorzien. Maar haal die Solo weg. Ik zou het doen als ik jou was.’

Hij draaide zich om met zijn mooie lijf en zijn mooie kop, en ging op weg naar hogere zaken.

Manfred is een van die zelfverzekerde mannen die zich genetisch hebben laten Fixeren als achter in de veertig. De meeste mannen laten zich liever jonger Fixeren, en er zijn geen vrouwen die zich ouder dan dertig laten Fixeren. ‘De DNA-dynastie’ noemden ze ons toen de eerste generatie mensen met succes gehercodeerd werd. Ouderdom is een informatiefout. Het lichaam wordt steeds minder vloeiend. Commandostations hebben geen verbinding meer met satellietstations. De overdracht faalt. Het lichaam is erop gemaakt om zichzelf te herstellen en te vernieuwen, en de meeste cellen zijn maar ongeveer een derde zo oud als ons geboortjaar, maar mitochondriaal DNA is even oud als wij zijn, en mutaties en vervormingen hebben zich er altijd sneller in opgehoopt dan in het DNA in de celkern. Eeuwenlang hebben we dat niet kunnen verhelpen – en nu kunnen we dat wel.

De wetenschap kan echter niet alles verhelpen – vrouwen vinden dat ze er jeugdig uit moeten zien, mannen in mindere mate, en de lifestyleprogramma's hebben het voortdurend maar over de aantrekkingskracht van de oudere man. Iedereen wil er een – jonge meisjes en homoseksuele toyboys zijn weg van Manfred. Zijn vriendje heeft een robot ontworpen die er net zo uitziet als hij. Persoonlijk zou ik het verschil niet kunnen zien.

Ik ging naar beneden, door de dichte gelederen van Sancties en Steunverlening, officieel bekend als Bureau Vereffening en Bureau Verbetering, maar de SS klinkt beter dan de VV. We werken heel vaak samen, een soort zachte-smeris-harde-smeris-aanpak. Het is mijn werk – dat wil zeggen, ons werk – bij Verbetering om de mensen uit te leggen dat ze toch echt hun leven willen leiden op een manier die goed voor hen en goed voor de gemeenschap is. Vereffening bemoeit zich ermee wanneer dat niet helemaal wil lukken.

Ik ken al die jongens van Vereffening. Ik zwaai en glimlach. Ze knikken, en laten me erdoor.

Buiten staat er een rij Solo's en een rij Limo's.

S staat voor Solo – een eenzits transportvoertuig op zonne-energie. L staat voor Limo, een meerzits waterstofhybride. S staat voor snelvervoer. L staat voor langeafstandsvervoer. Een-letterherkenning wordt op scholen onderwezen.

Bij een van deze voertuigen, en eentje maar, staat een Digi-Diender cijfers in te toetsen in de Codeerder die op zijn arm is aangesloten. Tijdens evenementen met veel beveiliging zijn er altijd DigiDienders in de buurt voor ondersteuning – het zijn maar gewoon robots, soepblikken met Arrestatiebevoegdheid.

In de lange rij voertuigen heeft er eentje – en eentje maar – het mijne, een felgeel laserlicht op de voorruit. Dat is mijn bon. Tenzij ik op de gele knop op de parkeermeter ernaast druk, kan ik niet wegrijden omdat ik niet door de ruit naar buiten kan kijken. Het is een slim systeem – je moet schuld aangaan voor je weg kunt rijden en je onschuld kunt betuigen.

P staat voor Parkeermeter. Je rijdt naar de stoeprand, stapt uit, kijkt rond, en de glimmende parkeermeter op zonne-energie zegt tegen je, met zijn glimmende-parkeermeter-op-zonne-energie-stem – *Hallo daar! U mag hier dertig minuten parkeren. Ik schrijf het rechtstreeks van uw rekening af. Welkom in deze buurt.*

De meter fotografeert vervolgens je nummerbord, maakt verbinding met je Parkeerrekening, die te allen tijde een creditsaldo moet hebben, en stuurt een digitaal betalingsbewijs naar je HuisScherm of je WerkScherm, net wat je opgegeven hebt. Dat is alles, tenzij je te laat bent – in dat geval zet de meter een laserlicht op je voorruit, op zo'n manier dat het onmogelijk is om weg te rijden zonder de Boete te accepteren.

Dus daar sta ik dan – en ik heb een bekeuring, ook al heb ik een knots van een vergunning op de voorkant van mijn auto zitten, met de datum en het tijdstip van aankomst en het imposante symbool van het Centraal Gezag.

Ik heb een bekeuring – alweer. Als ik paranoïde was aangelegd, wat ik ben, zou ik haast gaan geloven... Wat geloven?

Ik zwaai met beide armen naar de DigiDiender en wijs op de vergunning. Hij haalt zijn bliken schouders op. De jongens van Vereffening staan te lachen – het is waar, dit soort gedonder, of gediender, komt aan de lopende band voor, en het is vervelend maar geen probleem... Het lastige is alleen dat het voor mij wel een groot probleem begint te worden.

Ik haal mijn Omni tevoorschijn – de telefoon die alles doet – en hij maakt automatisch verbinding met de Hulplijn van de Parkeerdienst. Er licht een sympathiek gezicht op in blonde pixels. ‘VANWEGE...’ Ik mep haar uit voor ze verder kan gaan.

V staat voor Vanwege. Zodra er iemand belt om te klagen, zegt een sympathiek persoon – nou ja, een sympathieke robot eigenlijk, want die zijn geprogrammeerd om sympathieker te zijn dan personen. Hoe dan ook, die sympathieke robot zegt: ‘VANWEGE’, en dan weet je dat vanwege het grote aantal bel- lers, vanwege de enorme vraag, vanwege personeelsgebrek, vanwege moeilijkheden, vanwege een storing in het systeem, vanwege hevige storm, vanwege kleine groene mannetjes die het kantoor bezet houden, enfin, VANWEGE, niemand je te woord zal staan, in ieder geval niet in dit leven.

Kut kut kut. K staat voor Kut.

En te midden van dit leven vol techniek en gestress en gekloot staat B voor Boerderij. Mijn boerderij. Twintig hectare weiland en akkerland, met een riviertje dat er dwars doorheen loopt als een herinnering. Stap in dat water en je weet alles weer, en wat je niet meer weet, bedenk je.

Mijn boerderij is de laatste in zijn soort – als een oude voor- vader die iedereen vergeten is. Het is een biokoepelwereld, verborgen en verzegeld: een boodschap in een fles uit een an- dere tijd.

De grond is diepe klei en het vee maakt er gaten in waar het sa- mendromt om te grazen. De gaten vullen zich met water, waar vervolgens ijs op komt, en de vogels breken het ijs open om te drinken. De stroken bosland die de akkers omgeven, zijn rijk

aan takken rijk aan vogels. 's Avonds is de lucht boven het bos donker van de vleugels van vogels.

De ruwe hekken, de ongelijke grond, de graspollen, de kleine blauwe viooltjes die groeien waar het vee komt, de papavers die de omgeploegde aarde veranderen in een rode zee die hazen splijten. De afstand die het oog volgt naar alles wat beweegt en duikt, het leven dat elk stukje ongecultiveerde heg en berm vult. De legers, gangen, nesten, boomholten, wespengallen, uitgeboorde gaten van de waterratten, otterhonken, paddenstenen, muizen krioelend in de stapelmuurtjes, dassenburchten, molshopen, vossenholen, konijnenpijpen, hermelijnen bruin in de zomer en wit in de winter, als kogels over de oever flitsend. De forel schichtig in het riet. De karper duttend op het rivierbed. Libellen als Annunciaties. Een ijsvogel op vleugels van blauw licht. Een groenkoppige eend en een witte zwaan die onder de witschuimende val van het groene water naar de bodem van het ravijn duiken, waar de kikkers geduldig wachten tot ze in een sprookje komen.

Er is hier geen toverstaf. Als ik de Solo niet binnen vijf minuten weghaal, verandert geel in oranje en dan in rood, niet zoals de zon verandert, om de dag te markeren, maar zodat mijn boete hoger wordt. Druk op die knop, Billie. Druk op die rotknop. B staat voor Billie, en R voor rotknop.

DANK U! zegt de parkeermeter. *U kunt nu wegrijden.*

Er zullen geen parkeermeters op de Blauwe Planeet zijn. Alleen dat al maakt een bezoek de moeite van de reis waard.

Ik heb vandaag een afspraak met een vrouw die genetisch teruggedraaid wil worden tot twaalf jaar oud om haar man zo ver te krijgen dat hij niet meer achter schoolmeisjes aan zit. Het is mogelijk, maar het is verboden. Ze wil de zaak voorleg-

gen aan het Hof voor de Rechten van de Mens. Ze is al bij een psychiater geweest, en bij een Raadsman die gespecialiseerd is in Genetica. Nu moet ze met mij praten, van vrouw tot vrouw, omdat Verbetering er is om te Luisteren wanneer Je Problemen Hebt.

Ik toets de coördinaten van mijn bestemming in, en de Solo baant zich een weg naar de strook voor Zakelijk Verkeer. Dit is rijden in de spits en ik moet er kilometer voor kilometer voor betalen. In de Vrijtijdsstrook betaalt helemaal niemand, maar ja, daar komt ook niemand vooruit.

De eerste foto's van de Blauwe Planeet beginnen op de interactieve gevels van de gebouwen te verschijnen. Het is net alsof we er zo naartoe rijden. Daar is ze, ongerept, een geslepen diamant, en er wordt ingezoomd op kilometers en kilometers lege schoonheid. Iedereen op de snelweg kijkt. Het maakt niet uit: magnetische afstoting zorgt ervoor dat niemand tegen iemand anders aan rijdt. We blijven gewoon in de rij en komen er wel een keer. Ja, we komen er wel een keer, blauwe planeet, zilveren sterren.

De Solo piept. Stemaanduiding zegt tegen me dat ik rechtsaf moet, en op het muurscherm op de hoek van de straat licht een plaatje van een rij deurbellen op. Dit moet de Bellevue-laan zijn. Etymologie was een van de slachtoffers van het van staatswege aanbevolen massa-analfabetisme. Sorry: een stap in de richting van een meer geïntegreerd, gebruiksvriendelijk huis-tuin-en-keukeninformatie- en communicatiesysteem. (Stem en plaatjes: ja, geschreven woord: nee.)

Terwijl ik afsla, rij ik recht op een BromBot af.

BromBots: rechtstreekse afstammelingen van een laagbetaalde Overheidsfunctionaris die Verkeersagent werd ge-

noemd. Zoals iedereen wist waren die types onmenselijk, en het lag veel meer voor de hand om ze te gaan maken dan om ze in dienst te nemen, dus zodra de technologie beschikbaar was, hebben we dat ook gedaan.

De BromBot wenkt me, en zoemt me zijn vraag toe met zijn kenmerkende synthesizerstem die klinkt als wespen in een vuilnisbak. BromBots hoeven niet zo te klinken, maar dat doen ze wel: waarom aarzelde ik op een drukke afslag van een doorgaande weg?

Ik zeg tegen hem dat ik alleen maar wachtte tot ik het straatnaambord kon zien. Hij mompelt iets in de radio die een verlengstuk van zijn kin is, en voor ik het weet zijn een paar Snuffies bezig de onderkant van de auto te bekijken met spiegels.

Snuffies: irritante, kleine micro-Bots die in afvoeren rondscharrelen en vloerverwarmingen repareren. De meeste mensen hebben er een paar in de auto voor het geval ze iets van de grond opgeraapt willen hebben of een voetmassage nodig hebben. Snuffies hebben geen persoonlijkheid, en ze zien eruit als een doos op wieltjes met op elke hoek een intrekbare antenne. Ze zijn ontworpen voor mensen die het druk hebben en onderweg zijn – wij allemaal, dus, want stil blijven staan is zo vorige-eeuws.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik aan de Bot, maar hij zal geen antwoord geven, want BromBots hebben een zeer beperkt spraakvermogen.

Ik moet niet paranoïde worden – Bots zijn een doodnormaal verschijnsel in een doodnormale straat hier in TechStad, want TechStad is de plek waar alle robots van de tweeëntwintig geo-steden van het Centraal Gezag worden ontworpen en gemaakt. Natuurlijk, of eigenlijk onnatuurlijk, hebben we er een heleboel van.